

Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp
Tuần Báo Phát Triển Điện Năng

Điện thư: bientap.tbptdn@gmail.com Web: WWW.VOVINET.ORG

Tuần báo Điện Khí Phân Giải, dành riêng cho bạn đạo thực hành Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp

Số 1261 8 tháng 9 năm 2019

Vui Hợp

*Vui hợp tình Trời sáng ban chiếu
Học hỏi không ngừng tự giác mình
Vui hợp sum vầy pháp chuyển linh
Đời nay sáng tỏ đường gầy cấn*

Lương Sĩ Hằng

Mục Bé Tám 1993

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,

Bé Tám

Phần câu hỏi của Mục Bé Tám dành cho buổi sinh hoạt tại thiền đường:

- 1) Hôm nay Bé lại phải rời nơi đây đi về Montréal theo sự yêu cầu của bạn đạo nơi đó, Bé có bận tâm không?*
- 2) Bé đã bình an đến Montréal, mọi người đều vui, Bé nghĩ sao về họ?*
- 3) Bé về đây đọc thư quá nhiều Bé có mệt không?*
- 4) Duyên lành là sao?*
- 5) Tham thiền quan trọng như thế là việc gì?*
- 6) Thường người đã hành pháp Vô Vi nhưng thiếu kiên nhẫn tự bỏ cuộc, bị đời nhồi, mới trở lại Vô Vi rồi họ sẽ cảm nhận ra sao?*
- 7) Làm người tự biết mình nhiều hơn có phải không?*

1) 16-06-93

Hỏi: Hôm nay Bé lại phải rời nơi đây đi về Montréal theo sự yêu cầu của bạn đạo nơi đó, Bé có bận tâm không?

Đáp: Thưa Bé chỉ có chuẩn bị hành lý ra đi mà thôi, đêm đêm lo tham thiền nhập định là cần thiết, chứ chuyện đời Bé đã chấp nhận một cuộc sống tự nhiên, không cần phải lo âu vô ích, đường đời chỉ có thể thôi, còn đường đạo là vô cùng, chỉ chăm chỉ lo tu thì mới có kết quả ở về sau.

Kệ:

*Lo tu tự cứu tận thanh cao
Chuyển thức an vui tự bước vào
Trần tục không hành tâm tạo khổ
Vô sanh tận gốc tự truy vào*

2) 17-06-93

Hỏi: Bé đã bình an đến Montréal, mọi người đều vui, Bé nghĩ sao về họ?

Đáp: Thưa đã bình an về đến nơi thường trú của Bé, mọi người được cơ hội nhìn Bé, trong niềm tin an vui, hướng về Trời Phật, giây phút tái ngộ là giây phút quý giá nhưt, tâm thức hồi sanh hướng về đạo.

Kệ:

*Tâm thức vui lây giải ước ao
Bình tâm thanh nhẹ ý thanh cao
Vui hành tự hợp người tâm thức
Tương hội anh em tự đổi trao*

3) 18-06-93

Hỏi: Bé về đây đọc thư quá nhiều Bé có mệt không?

Đáp: Thưa Bé về đây đọc thư của khắp các nơi, Bé nhận thức được nhiều việc giả chơn của tình đời tạm bợ, sự thật thì ít, đồ vẽ thì nhiều. Sự thật của nguyên lý chẳng có bao nhiêu.

Kệ:

*Học hỏi triền miên chẳng có nhiều
Thâm tu thâm tiến thật là siêu
Gieo duyên tận độ tình giao cảm
Ý thức chơn lời mới biết yêu*

4) 19-06-93

Hỏi: Duyên lành là sao?

Đáp: Thưa duyên lành là không ngờ có cơ hội gặp nhau trong lúc không hẹn mà gặp, đem lại cho nhau những tin tức thiện lành. Cho nên ở đời này có là may, không lại rủi. Nhưng ở đạo, thì có có không không dạy con người đời hiểu nguyên lý của đạo pháp hơn. Cho nên người tu chơn không quan trọng đến việc có và không cho nên mới được nhập định là vậy.

Kệ:

Nhìn xem mây trắng tụ và tan
Trống rỗng thanh không chuyển một vòng
Sáng tối trong lòng do tịnh động
Về không sẽ có chẳng cầu mong

5) 20-06-93

Hỏi: Tham thiền quan trọng nhất là việc gì?

áp: Thừa tham thiền quan trọng nhất là nhập định, thì mới có cơ hội tiến qua cảnh giới thanh nhẹ được. Khi đến được cảnh giới thanh nhẹ thì mới có cơ hội phát triển tâm từ bi, điển năng toàn thân được hội tụ trên đỉnh đầu, lúc nào cũng cảm thức thanh nhẹ và an vui.

Kệ:

Toàn thân cảm thức đạo tâm mùi
Quý trọng từ bi cảm thức vui
Trí tuệ phân minh đường dừng tiến
Thanh thanh nhẹ nhẹ tự rên trui

6) 21-06-93

Hỏi: Thường người đã hành pháp Vô Vi nhưng thiếu kiên nhẫn tự bỏ cuộc, bị đời nhồi, mới trở lại Vô Vi rồi họ sẽ cảm nhận ra sao?

Đáp: Thừa người tu phản đạo, đương nhiên phải trở về đời, thì thật sự được nhồi nhiều hơn, nhiên hậu mới thấy rõ đường đi của Vô Vi là giải mở mọi nạn tai, từ trong tâm thức cho đến bên ngoài. Trở về với Vô Vi lại cảm thấy ám cúng hơn.

Kệ:

Hướng tu chẳng có giận buồn lo
Thanh thoát Vô Vi chẳng dấn dò
Uyển chuyển chơn hồn thanh đạt pháp
Dở hay cũng bởi tự mình vô

7) 22-06-93

Hỏi: Làm người tự biết mình nhiều hơn có phải không?

Đáp: Thừa phải, chính mình còn sống phải biết được việc làm của chính mình, tâm thân rõ rệt, đó là bằng chứng tự thức tâm. Nếu làm người mà không tự hiểu việc của chính mình đã và đang làm, thì tâm ma dễ thúc dục cho mình làm sai.

Kệ:

Chuyển luân luân chuyển hoài hoài
Ý thức Trời cao khó chuyển sai
Mãi mãi bền lòng tâm nhịn nhục
Thanh bình chơn thức chẳng còn sai

Thăng hoa

Trật tự quy nguyên chuyển tiến hòa,
Thanh tâm tự đạt triển miên hóa,
Pháp thân thanh tịnh quy giềng mối,
Cảm thức trần gian dạy thật thà.

Thật thà hội nhập Đại La,
Cảm thông Trời Phật tâm hòa Hư Không.
Chẳng còn loạn động ngóng trông,
Tình thương đạo đức khai vòng nở hoa.
Từ đời qua đạo phân ra,
Đường đi rõ rệt vượt qua tình đời.
Vạn linh cảm nhận Cha Trời,
Đời đời ân độ tạo nơi an toàn.
Tình người khai mở nhiều màn,
Quy nguyên thanh tịnh, bạc bàn nội tâm.
Tự tu chẳng phải đường làm,
Khai đường vạch lối, giữ tâm thanh hòa.
Trí khai tịnh độ thăng hoa,
Học xong bài học chan hòa tình thương.
Tinh thần cao đẹp gieo gương,
Dù người tiến hóa, yêu thương muôn loài.
Chẳng còn lý luận tranh đời,
Quy hồi chơn thức, trong ngoài đạt thông.
Luận đi xét lại hóa công,
Từ bi ân độ gieo trồng phước duyên.
Đạo đời khai mở hai miền,
Thăng hoa khai triển đẹp duyên đạo đời.

Lương Sĩ Hằng

Amphion, 15-06-1988

Tham Tiền

Montréal, ngày 18 tháng 9 năm 1983

Hôm nay tôi tiếp tục đọc lại bài thơ chính tôi đã viết ngày 17 tháng 9 năm 1983

Tham tiền

Tham tiền ăn ở khó yên

Ra vô động loạn tạo phiền tạo mê

Chúng ta tham tiền thì phải lo kế hoạch đủ thứ hết, ăn ở khó yên!

Ra vô động loạn tạo phiền tạo mê: Khỏi óc không bao giờ yên được!

Quên đi thực chất hương quê

Hồn tăng đau khổ khó về đến nơi

Quên đi tất cả những thực chất hương quê là khả năng sẵn có của chính mình. Sự sáng suốt, sự thanh nhẹ hoà hợp với cả càn khôn vũ trụ đều quên mất.

Hồn tăng đau khổ khó về đến nơi: Cái hồn càng ngày càng đau khổ. Vì sao? Vì sự bận rộn, vì kế hoạch này kia kia nọ, không có giờ giấc yên, tới cái giấc ngủ cũng không yên.

Càn khôn tạo lập bởi Trời

Tùy duyên học hỏi tùy lời minh tâm

Càn khôn tạo lập bởi Trời: Càn khôn vũ trụ là do Trời tạo lập, do hào quang vô cùng tận, đại hồn xây dựng thành!

Tùy duyên học hỏi tùy lời minh tâm: Tùy duyên học hỏi, việc nó đến chúng ta học, chúng ta làm. Đó là nó thích thú hơn, và cởi mở thanh nhẹ và tiến hóa kịp kỳ, đối với thể xác và đối với khối óc hiện tại hạn hẹp của chính chúng ta. Còn nếu chúng ta suy tư quá nhiều, để kiếm tiền cho thiệt nhiều, để cướp giật của thiên hạ, thì không bao giờ tiến triển nổi, chỉ có thoái bộ mà thôi.

Bạc tiền sanh trưởng cõi âm

Ngũ hành kích động tự tâm đường đi

Tiền bạc là sanh trưởng cõi âm, nắm được trong tay, bỏ được trong túi, đó là thuộc về phần âm, rờ mó được là thuộc về phần âm.

Ngũ hành kích động tự tâm đường đi: Ngũ hành là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ kích động. Có tiền cũng mua kim, mua mộc, mua thủy, mua hỏa, mua thổ mà thôi. Trong cái kích động tự tâm đường đi. Chúng ta để kích động, dùng việc này, dùng việc kia, dùng việc nọ là cơ hội để cho chúng ta kích động quán thông sự vật đó mà thôi, chứ không có cái gì quan trọng. Vì nếu mà chúng ta bình tâm, chúng ta thấy, món nào cũng đủ xài, không cần đòi hỏi nhiều. Đó là phương tiện tạm mà thôi, nơi nào cũng sống được.

Khuyên người làm lạc nghĩ suy

Tay không đã đến cũng thì về không

Khuyên người làm lạc nghĩ suy. Đừng có đi quá mức, vì thể xác và khối óc của các bạn đang giới hạn chứ không phải là vô giới hạn hiện tại. Thể xác nó giới hạn, mà nếu chúng ta xử dụng quá, ham tiền của của người này người nọ, bạc tỷ đựng trong kho mà đâu có xài được bao nhiêu. Một ngày ăn ba buổi là quá rồi, nhưng mà nó còn lâm bệnh. Còn thêm những tiêu tiết nữa lại càng bệnh sớm hơn, càng giảm thọ hơn.

Chúng ta tay không đã đến thì cũng thì về không: Rốt cuộc cũng về không chứ làm cái gì? Rốt cuộc rồi các bạn giờ phút lâm chung, tóc bạc mắt lờ, rồi bạn đem được cái gì? Không! Về không!

Chớ nên động loạn ước mong

Tiến đâu không tiến thấy lòng loạn thêm

Chớ nên động loạn ước mong. Ước mong, kế hoạch này, mai kế hoạch nọ, mốt kế hoạch kia. Rốt cuộc các bạn thấy càng ngày khối óc càng lồi thồi, càng lảm cẩm, càng quên, càng động loạn, gây vợ gây con đủ thứ, rốt cuộc tự cô lập lấy mình!

Tiến đâu không tiến thấy lòng loạn thêm. Tiến thì không thấy tiến, mà thấy tâm lòng càng ngày càng loạn. Vì gì? Vì tiến, vì bạc! Còn cái gì tôi làm đúng theo tuần tự, lộc trời cho, đủ rồi, thì các bạn thấy sung sướng vô cùng. Các bạn thấy rằng không có đá động cái thẻ xác này quá nhiều, không có đá động khối óc này quá nhiều. Thì lúc đó các bạn thanh thản và hướng về đạo pháp. Tự nhiên đúng thì đúng giờ nó mới trở về, trong cái tâm thanh thản và nó học siêu nhiên ở bện trên.

Cầu xin Trời Phật đêm đêm

Ban cho phước đức âm êm cõi trần

Học bài vay trả bao lần

Khổ khổ thấy khổ giữ phân tham chi

Cầu Trời Phật đêm đêm, lúc nào mà động loạn này kia kia nọ, gia đình không yên ổn, thì không làm gì hơn sự độc tài của mình, mà sự độc tài của mình thì thất bại rồi, làm không được. Thì đêm đêm cầu xin Trời Phật ban cho phước đức âm êm cõi trần. Xin phước đức để cho được tạm yên đi. Đó, lúc đó hồi tâm thấy sự sai lầm của mình đối với gia đình này kia kia nọ, thì mình muốn cầu mong thôi để giữ lại như xưa. Nhưng mà trong lúc quá lố thì nói lung tung, giận giữ đủ thứ hết trời. Thảm giận, tạo sự độc ác trong nội tâm. Đó cũng vì gì? Vì tiền bạc! Rồi đổ thừa vợ con. Chớ kỳ thật là mỗi đứa nó giáng sanh xuống thế gian, nó đều có cái lộc của nó hết, mình không có giỏi hơn cái gì Ông Trời đã sắp đặt. Cho nên các bạn cũng đã bơi chày rất nhiều, vì gia đình này kia kia nọ. Tại sao các bạn để con đông? Vì tánh của các bạn nóng, eo hẹp, khai triển không nổi. Đó, cho nên ông Trời mới sai nhiều vị sư xuống dạy các bạn, để cho các bạn trầm lắng lại, và giữ cái lễ lối rõ rệt, trong việc làm ăn, trong việc đối xử người, cũng phải bình tĩnh để xem cái hoàn cảnh của chúng ta. Và nhờ hoàn cảnh này chúng ta mới học hỏi được một phần chữ nhẫn, và hiểu đạo lý, tìm đường tu. Rồi cái bản chất phản trắc của mình cũng có nữa. tới cái giờ phản trắc rồi nó cũng lật lại. Nó tưởng cái thế cờ nó giỏi hơn cả gia đình, thì cả gia đình nhờ nó, nó không có nhờ gia đình. Kỳ thật nó nhờ con cái nó, giáo dục cho nó mà nó không biết! Cho nên các bạn phải hiểu cái điều này, mới không tránh được cái tội bất hiếu đối với Trời, cái tội bất hiếu đối với nhơn quần

Học bài vay trả bao lần: Rõ ràng có vay có trả. Một lời nói của các bạn nói hơn người ta, bữa sau các bạn cũng bị phản động lực.

Khổ khổ thấy khổ giữ phân tham chi: Còn tham cái gì nữa. Địa vị của chúng ta ở thế gian đâu có trường tồn. Địa vị cha mẹ cũng tạm thôi để học và tiến. Mỗi người nó có cái vị trí của nó để học và để tiến mà thôi!

Cảnh đời là bãi trường thi

Quán thông sẽ thấy tự ghi tiến hoài

Cảnh đời là bãi trường thi: Đó, nay bài này, mai bài kia, nay việc này, mai việc nọ là bãi trường thi, để cho các bạn thức tâm, trở về với chính bạn

Quán thông sẽ thấy tự ghi tiến hoài: Chúng ta quán thông là chúng ta ném qua rồi, chúng ta hiểu trái cũng như mặt, thì tự ghi tiến hoài. Mình biết rồi, đây là chơn lý rõ ràng, cái con đường tôi ôm ấp và tôi muốn, đây là con đường không bao giờ thay đổi, tôi đã ném qua rồi, tôi phải đi, tôi phải tiến nữa.

Cha Trời hỗ trợ hằng ngày

Giúp cho hồn tiến vui vầy cảm giao

Cha Trời, chúa tể cả càn khôn vũ trụ, đã hỗ trợ hằng ngày. Chúng ta có hơi thở, có ấm no, có cái thể xác cấu trúc bởi siêu nhiên hằng ngày.

Giúp cho hồn tiến vui vầy cảm giao: Đó, phục vụ của phần hồn mà thôi. Thiên thượng nhân gian, duy ngã độc tôn, giúp cho phần hồn tiến hóa, cái cấu trúc thành cái thể xác này, và cái thanh khí điền cả càn khôn vũ trụ đang chiếu diệu trong tâm hồn để cho tâm hồn được tiến hóa.(còn tiếp)

Đề tài suy gẫm

Say mê làm việc có phải là những người động quá không?

Bạn đạo : Dạ, thưa Ông Tám ! Những người mà say mê làm việc có phải là những người động quá không? Mà nếu mà đã động như vậy có phải nghịch lại cái tĩnh mà của những hành giả mà muốn tu không ?

Đức Thầy : Những người say mê làm việc mà thấy rõ ràng, họ ý thức rõ ràng, “Việc làm của tôi là việc làm cho tất cả mọi người : việc làm của Thượng Đế, không phải việc làm cho hữu ích cho cá nhân tôi ; nhưng mà tôi cống hiến cho mọi người,” thì việc nào cũng tốt hết, mà trong giờ làm là giờ thiền. Còn họ làm, nói : “Ồ ! tôi say mê làm việc để cho tôi hưởng !” Cái đó là họ bị kẹt. “Tôi say mê việc làm này để tôi cống hiến cho mọi người và tôi thành thật. Sự sáng suốt sẵn có của tôi không phải của tôi. Ông Trời cũng đồng chiếu sự sáng suốt xuống mà thăng bạn tôi, đồng tuổi tôi mà sanh ra cũng đồng ngày tôi, mà nó không biết như tôi. Tại sao tôi có cái đó ?” Thấy chưa ? “Tôi thấy Thượng Đế, và tôi sẽ làm việc Thượng Đế, đi tới vô cùng,” thì nó cũng là một người thiền vậy, mà cái tâm thức nó càng ngày càng mở, không bao giờ bị kẹt.

Còn nếu : “Ồ, tôi làm để tôi thi đậu kỳ này, tôi giỏi hơn thằng kia, ăn lương cao hơn.” Cái đó là tự giới hạn cái sự phát triển của chính mình chớ không phải chuyện hay đâu ! Cho nên, nhiều người rớt cuộc rồi than khóc này kia, kia nọ, “Tôi đã học, và tôi làm, tranh đấu đủ thứ ; ngày nay tại sao tôi lụn bại như thế này ? Tôi đâu có ở ác, mà ngày nay sao tôi khổ ?” Vì trong nó có cái thức Bề Trên đã ban sự sáng suốt cho nó, mà nó học và nó không chịu hoà đồng, và nó tự ái, thì nó giam hãm nó ! Thượng Đế phải cho một bài học cay cú hơn để nó thức rằng : Nó là tất cả ! Chỉ bấy nhiêu đó thôi. Thượng Đế cũng vun bồi cho nó, nhưng mà cái thức nó tới đó để cho nó hiểu rằng nó là tất cả, thì lúc đó nó là trở nên một người quý báu nhất cả Càn Khôn Vũ Trụ.

Cũng là người thiền, trong cái thiền giác, “Thiền là thanh tịnh để hiểu, mà mình cho việc làm đó là của mình ? Không được ! Việc làm của tất cả : “Việc tôi đang làm cũng của tất cả : bây giờ tôi có tiền, tôi ra restaurant tôi ăn, nhưng mà tôi không thấy tôi ăn, mà tôi thấy tôi đóng góp về kinh tế cho các giới, chớ không phải tôi ăn.” Nếu mà “Tôi thấy tôi ăn, mà tôi khi thị người làm” , cái đó không được ! Tôi thấy, tôi đóng góp cho các giới : “Tôi ăn con cá, nhưng mà cái anh đánh cá có công ăn việc làm ; mà trong con cá mà chiên ngon như thế này thì anh bán dầu có việc làm, mà anh làm muối cũng có việc làm, tiến triển sự kinh tế của Thượng Đế đã giúp đỡ chúng sanh trong cái đà tiến giải thoát !” Thì cái tâm thức nó mở ghê lắm, không bao giờ thấy kẹt.

Ở đâu chúng ta cũng có thể tu, mà đi tới trình độ đó thì nhờ cái pháp này rồi các Bạn sẽ thấy rằng đi đâu các Bạn cũng thấy vui, đi đâu các Bạn cũng thấy Thiên Đàng, đi đâu cũng nên cởi mở chớ không phải đợi vô chùa hay tới thiền đường mới là cởi mở. Tâm thức nó trụ rồi thì nó vậy! (Vấn Đạo Tại TD Inglewood 1981)

THƠ BẠN ĐẠO

Bài Thi

Bài thi ở khắp mọi nơi
Thử mọi hành giả trên đời đang tu
Tình Thầy như một chiếc dù
Độ đàn con trẻ khờ ngu học bài
Hàng năm Thầy có vài ngày
Mời đàn con quý ôn bài cùng nhau
Tu hành có trước có sau
Có Thầy, có Tổ cùng nhau tu hành
Có Cô, có Chú, Chị, Anh
Cùng nhau thiền định thực hành tâm tu
Thực hành chứng thực **tâm tu**
Có tâm chỉ nói chẳng tu chẳng hành
Hãy mau thức giác thực hành
Cùng nhau hội tụ cùng hành cùng tu
Đã bao ngày đã phiêu lưu
Xa gần mọi hướng chu du quay về
Cùng nhau giữ trọn lời thề
Cùng Thầy, cùng Tổ trở về quê xưa
Trì công, trì chí sớm trưa
Anh em thiền định tình xưa vui hoà
Chon như ta đến từ Cha
Ta nên thương mến vui hoà bên nhau
Bài đến bất cứ lúc nào
Không đủ điển lực sẽ nhào bạn ơi
Thời gian quý hiếm đừng chơi
Cùng nhau tu tiến sống đời Thượng Ngươn.

Thủy Bùi - Missouri 25/8/2019